

מגילת אסתר

מגילת אסתר

עוצב ע"י

<http://megillat-esther.info>

המרכז למגילות אסתר במקלף
מבזר גדול ובמזוירים הזולים בארץ

מגילת אסתר

פרק א

(א) ויהי בימי אוזשורוש הוא אוזשורוש המלך מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה:
 (ב) בימים ההם כשבת המלך אוזשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה:
 (ג) בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו זיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו:
 (ד) בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום:
 (ה) ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים בוזצר גנת ביתן המלך:

(ו) וזור פרס ותכלת אוזו בנזבלי בושן וארגמן על גלילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף על רצפת בהט וישש ודר וסוזרת:

(ז) והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויין מלכות רב פיד המלך:
 (זז) והשתיה כדת אין אנס פי כן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש:
 (ט) גם ושתיה המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אוזשורוש: ס
 (י) ביום השביעי כטוב לב המלך ביין אמר למהומן בודתא זורבונא בנתא ואבנתא ותר וכרפס שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך אוזשורוש:
 (יא) להביא את ושתיה המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את יפיה פי טובת מראה היא:

(יב) ותמאן המלכה ושתיה לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך מאד וזומתו בערה בו:
 (יג) ויאמר המלך לזכמים ידעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל ידעי דת ודין:
 (יד) והקרוב אליו פרשנא שתר אדמתא תרשייש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות:

(טו) כדת מה לעשות במלכה ושתיה על אשר לא עשתה את מאמר המלך אוזשורוש ביד הסריסים: ס
 (טז) ויאמר ממוכן ממוכן לפני המלך והשרים לא על המלך לבהו עותה ושתיה המלכה פי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אוזשורוש:
 (יז) כי יצא דבר המלכה על כל הנשים להבזות בעליהן בעיניהן באמרם המלך אוזשורוש אמר להביא את ושתיה המלכה לפניו ולא באה:

(יז) והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי ביזון וקצף:
 (יט) אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפניו ויכתב בדת פרס ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושתיה לפני המלך אוזשורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה:
 (כ) ונשמע פתגם המלך אשר יעשה בכל מלכותו פי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד קטן:
 (כא) וייטב הדבר בעיני המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן:
 (כב) וישלחו ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואל עם ועם כלשונם להיות כל איש שרר בביתו ומדבר כלשון עמו: פ

פרק ב

(א) אזור הדברים האלה כשה זומת המלך אוזשורוש וזכר את ושתיה ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה:
 (ב) ויאמרו זערי המלך משרתיו יבקשו למלך זערות בתולות טובות מראה:
 (ג) ויפקד המלך פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את כל זערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה אל בית הנשים אל יד הגא סריס המלך שמר הנשים ונתון תמרוקיהן:
 (ד) והזערה אשר תיטב בעיני המלך תמלך תזות ושתיה וייטב הדבר בעיני המלך ויעש כן: ס

מגילת אסתר

(ה) איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש איש ימיני:

(ו) אשר הגלה מירושלים עם הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנאצר מלך בבל:

(ז) ויהי אמן את הדסה היא אסתר בת דוד כי אין לה אב ואם והנערה יפת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקווה מרדכי לו לבת:

(ח) ויהי בהשמע דבר המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל שושן הבירה אל יד הגי ותלקו אסתר אל בית המלך אל יד הגי שמר הנשים:

(ט) ותיטב הנערה בעיני ותשא וזסד לפניו ויבהל את תמרוקיה ואת מנותה לתת לה ואת שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך וישנה ואת נערותיה לטוב בית הנשים:

(י) לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא תגיד:

(יא) ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני זצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה:

(יב) ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אל המלך אושורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר וזרש כי פן ימלאו ימי מרוקיהן ששה וזרשים בשמן המור ויששה וזרשים בפשמים ובתמרוקי הנשים:

(יג) ובוה הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ונתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד בית המלך:

(יד) בערב היא באה ובבקר היא שבה אל בית הנשים שני אל יד שעשנו סריס המלך שמר הפילגשים לא תבוא עוד אל המלך כי אם זופץ בה המלך ונקראה בשם:

(טו) ובהגיע תר אסתר בת אביזויל דד מרדכי אשר לקוו לו לבת לבוא אל המלך לא בקשה דבר כי אם את אשר יאמר הגי סריס המלך שמר הנשים ותהי אסתר נשאת זון בעיני כל ראייה:

(טז) ותלקו אסתר אל המלך אושורוש אל בית מלכותו בזרש העשירי הוא זרש טבת בשנת שבע למלכותו:

(יז) ויאהב המלך את אסתר מכל הנשים ותשא זון וזסד לפניו מכל הבתולות וישם פתר מלכות בראשה ומליכה תזות ושתיה:

(יח) ויעש המלך משתה גדול לכל שריו ועבדיו את משתה אסתר והנזוה למדינות עשה ויתן משאת כיד המלך:

(יט) ובהקבץ בתולות שנית ומרדכי ישב בשער המלך:

(כ) אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה כאשר עליה מרדכי ואת מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה אתו: ס

(כא) בימים ההם ומרדכי ישב בשער המלך קצף בגתן ותרש שני סריסי המלך משמרי הסף ויבקשו לשלוז יד במלך אושורוש:

(כב) ויודע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה והתאמר אסתר למלך בשם מרדכי:

(כג) ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך: פ

פרק ג

(א) אזור הדברים האלה גדל המלך אושורוש את המן בן המדתא האנגי וינשאהו וישם את כסאו מעל כל השרים אשר אתו:

(ב) וכל עבדי המלך אשר בשער המלך כרעים ומשתזזים להמן כי בן צוה לו המלך ומרדכי לא יכרע ולא ישתזזוה:

(ג) ויאמרו עבדי המלך אשר בשער המלך למרדכי מדוע אתה עובר את מצות המלך:

(ד) ויהי באמרום פאמרם אליו יום ויום ולא שמע אליהם ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי:

(ה) וירא המן כי אין מרדכי כרע ומשתזזוה לו וימלא המן זומה:

(ו) ויבו בעיניו לשלוז יד במרדכי לבדו כי הגידו לו את עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות אושורוש עם מרדכי:

מגילת אסתר

- (ו) בַּזֹּדֶשׁ הָרִאשׁוֹן הוּא זֹדֶשׁ נִסָּן בְּשֵׁנַת שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה לַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוּשׁ הַפִּיֶל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל לִפְנֵי הַמֶּן מִיּוֹם לַיּוֹם וּבַזֹּדֶשׁ לְזֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא זֹדֶשׁ אֲדָר: ס
- (ז) וַיֹּאמֶר הַמֶּן לַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוּשׁ יִשְׁנֶנּוּ עִם אֲזוּד מִפּוֹר וּמִפָּרָד בֵּין הָעַמִּים בְּכָל מְדִינֹת מַלְכוּתְךָ וְדַתֵּיהֶם שְׁנוֹת מִכָּל עַם וְאֵת דַּתִּי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עֹשִׂים וְלַמֶּלֶךְ אֵין שׁוּה לְהַנְיֹם:
- (ט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִכְתֹּב לְאַבְדָּם וְעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים כֶּסֶף אֲשִׁקוּל עַל יְדֵי עֹשֵׂי הַמַּלְאָכָה לְהַבִּיא אֶל גִּנְזֵי הַמֶּלֶךְ:
- (י) וַיִּסַּר הַמֶּלֶךְ אֶת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתְּנֶה לְהַמֶּן בֶּן הַמְּדַתָּא הָאֲגָגִי צָרַר הַיְהוּדִים:
- (יא) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַמֶּן הַכֶּסֶף נָתַן לָךְ וְהָעַם לַעֲשׂוֹת בּוֹ כַּטּוֹב בְּעֵינֶיךָ:
- (יב) וַיִּקְרָאוּ סִפְרֵי הַמֶּלֶךְ בַּזֹּדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ וַיִּכְתֹּב כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה הַמֶּן אֶל אֲחַשְׁוֵרוּשׁ הַמֶּלֶךְ וְאֶל הַפּוֹזוֹת אֲשֶׁר עַל מְדִינָה וּמְדִינָה וְאֶל שָׂרֵי עַם וְעַם מְדִינָה וּמְדִינָה כַּכְּתָבָה וְעַם וְעַם כָּלִישׁוֹנוֹ בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוּשׁ נִכְתָּב וְנִזְוָתָם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ:
- (יג) וְנִשְׁלַחוּ סִפְרִים בְּיַד הָרָצִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגוֹ וְלֹאבֹד אֶת כָּל הַיְהוּדִים מִנְעַר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים בְּיּוֹם אֲזוּד בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר לְזֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא זֹדֶשׁ אֲדָר וְשִׁלְלָם לְבוֹז:

(יד) פְּתִישָׁן הַכְּתָב לְהַנְתֵּן דַּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוֹי לְכָל הָעַמִּים לְהִיּוֹת עֲתִידִים לַיּוֹם הַזֶּה:

(טו) הָרָצִים יֵצְאוּ דְּזוּזוּפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהַדַּת נִתְּנָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה וְהַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן יָשְׁבוּ לְשִׁתּוֹת וְהָעִיר שׁוֹשֵׁן נְבוּכָה:

פ

פרק ד

- (א) וּמִרְדֵּכִי יָדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה וַיִּקְרַע מְרִדְכִי אֶת בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ שָׁק וְאָפֶר וַיֵּצֵא בְּתוֹף הָעִיר וַיִּזְעַק וַיַּעֲקֶה גְדֻלָּה וּמִרָה:
- (ב) וַיָּבֹא עַד לִפְנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ כִּי אֵין לָבוֹא אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלָבוֹשׁ שָׁק:
- (ג) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה מִקּוֹם אֲשֶׁר דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ וְדַתּוֹ מֵאִיעַ אֲבָל גְּדוּל לַיְהוּדִים וְצוּם וּבְכִי וּמִסָּפֵד שָׁק וְאָפֶר יַעַע לְרַבִּים:
- (ד) וַתְּבוֹאִינָה וַתְּבוֹאִנָה נְעֻרוֹת אֶסְתֵּר וְסָרִיסָיָה וַיַּגִּידוּ לָהּ וַתִּתְּנוּ לָזוּל הַמַּלְכָּה מְאֹד וַתִּשְׁלַח בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת מִרְדֵּכִי וּלְהַסִּיר שָׁקוֹ מֵעַלָיו וְלֹא קָבַל:
- (ה) וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהַתֵּף מִסָּרִיסֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הָעַמִּיד לִפְנֵיהָ וַתִּצְוֶהוּ עַל מִרְדֵּכִי לְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה:
- (ו) וַיֵּצֵא הַתֵּף אֶל מִרְדֵּכִי אֶל רוֹזוּב הָעִיר אֲשֶׁר לִפְנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ:
- (ז) וַיַּגִּד לוֹ מִרְדֵּכִי אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרְהוּ וְאֵת פְּרִשְׁתַּת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר אָמַר הַמֶּן לְשִׁקוּל עַל גִּנְזֵי הַמֶּלֶךְ בַּיְהוּדִים בַּיְהוּדִים לְאַבְדָּם:
- (ח) וְאֵת פְּתִישָׁן כְּתָב הַדַּת אֲשֶׁר נָתַן בְּשׁוֹשֵׁן לְהַשְׁמִידָם נָתַן לוֹ לְהַרְאוֹת אֶת אֶסְתֵּר וּלְהַגִּיד לָהּ וּלְצַוּוֹת עָלֶיהָ לָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לְהַתְּוֹנֵן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלִּפְנֵי עַמָּה:
- (ט) וַיָּבֹא הַתֵּף וַיַּגִּד לְאַסְתֵּר אֶת דְּבָרֵי מִרְדֵּכִי:
- (י) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהַתֵּף וַתִּצְוֶהוּ אֶל מִרְדֵּכִי:
- (יא) כָּל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ יוֹדְעִים אֲשֶׁר כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יָבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אֶל הַזֹּצֵר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא יִקְרָא אֲזוֹת דַּתוֹ לְהַבִּיט לְבַד מֵאֲשֶׁר יוֹשִׁיט לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת שֵׁרְבִיט הַזֶּהָב וְזוּיָה וְאֵנִי לֹא נִקְרָאתִי לָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוֹשִׁים יוֹם:
- (יב) וַיַּגִּידוּ לְמִרְדֵּכִי אֶת דְּבָרֵי אֶסְתֵּר: פ
- (יג) וַיֹּאמֶר מִרְדֵּכִי לְהַשִּׁיב אֶל אֶסְתֵּר אֶל תְּדַמִּי בְּנִפְשֶׁךָ לְהַמְלִיט בַּיִת הַמֶּלֶךְ מִכָּל הַיְהוּדִים:

מגילת אסתר

(יד) כי אם הוזרש תזורשי בעת הזאת רווח והצלחה יעמוד ליהודים במקום אזור ואת ובית אביה תאבדו ובמי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות:

(טו) ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי:

(טז) לך פנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונערתי אצום פן ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי:

(יז) ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צוהה עליו אסתר: ס

פרק ה

(א) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמד בנזר בית המלך הפנימית נכזו בית המלך והמלך יושב על פסא מלכותו בבית המלכות נכזו פתחו הבית:

(ב) ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עמדת בנזר נשאה זון בעיניו ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: ס

(ג) ויאמר לה המלך מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד וזצי המלכות וינתן לה:

(ד) ותאמר אסתר אם על המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל המשתה אשר עשיתי לו:

(ה) ויאמר המלך מהרו את המן לעשות את דבר אסתר ויבא המלך והמן אל המשתה אשר עשתה אסתר:

(ו) ויאמר המלך לאסתר במשתה המין מה שאלתך וינתן לה ומה בקשתך עד וזצי המלכות ותעש:

(ז) ונתן אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי:

(ח) אם מצאתי זון בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי יבוא המלך והמן אל המשתה אשר אעשה להם ומזר אעשה כדבר המלך:

(ט) ויצא המן ביום ההוא שמוזו וטוב לב וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע מפניו וימלא המן על מרדכי זומה:

(י) ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלחו ויבא את אהביו ואת זרש אשתו:

(יא) ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו ואת כל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על השרים ועבדי המלך:

(יב) ויאמר המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי וגם למזר אני קרוי לה עם המלך:

(יג) וככל זה איננו שנה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך:

(יד) ותאמר לו זרש אשתו וכל אהביו יעשו עץ גבה זומשים אמה ובבקר אמר למלך ויתלו את מרדכי עליו ובא עם המלך אל המשתה שמוזו ויטב הדבר לפני המן ויעש העץ: פ

פרק ו

(א) בלילה ההוא נדרה שנת המלך ויאמר להביא את ספר הזכרונות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך:

(ב) וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על בגתנא ותריש שני סריסי המלך משמרי הסף אשר בקשו לשלחו יד במלך אזשורוש:

(ג) ויאמר המלך מה נעשה יקר וגדולה למרדכי על זה ויאמרו זערי המלך משרתיו לא נעשה עמו דבר:

(ד) ויאמר המלך מי בנזר והמן בא לנזר בית המלך הזויצונה לאמר למלך לתלות את מרדכי על העץ אשר הכין לו:

(ה) ויאמרו זערי המלך אליו הגה המן עמד בנזר ויאמר המלך יבוא:

(ו) ויבוא המן ויאמר לו המלך מה לעשות באיש אשר המלך זופץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי זופץ המלך לעשות יקר יותר מפני:

(ז) ויאמר המן אל המלך איש אשר המלך זופץ ביקרו:

מגילת אסתר

(ז) ויבאו לבווש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן כתר מלכות בראשו:

(ט) ונתן הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים והלבישו את האיש אשר המלך זופץ ביקרו

והרכיבהו על הסוס ברוזוב העיר וקראו לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך זופץ ביקרו:

(י) ויאמר המלך להמן מהר קוז את הלבוש ואת הסוס כאשר דברתי ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער

המלך אל תפול דבר מפל אשר דברתי:

(יא) ויקוז המן את הלבוש ואת הסוס וילבש את מרדכי וירכיבהו ברוזוב העיר ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש

אשר המלך זופץ ביקרו:

(יב) וישב מרדכי אל שער המלך והמן נדוןף אל ביתו אבל וזופי ראש:

(יג) ויספר המן לורש אשתו ולכל אהביו את כל אשר קרהו ויאמרו לו זכמיו וורש אשתו אם מורע היהודים

מרדכי אשר הזכות לגפול לפניו לא תוכל לו כי גפול תפול לפניו:

(יד) עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ויבהלו להביא את המן אל המשתה אשר עשתה אסתר:

פרק ז

(א) ויבא המלך והמן לשותות עם אסתר המלכה:

(ב) ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשתה היין מה שאלתך אסתר המלכה ונתנתן לך ומה בבקשתך עד

זוצי המלכות ותעש:

(ג) ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי זון בעיניך המלך ואם על המלך טוב תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי

בבקשתי:

(ד) כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפוזות נמכרנו הוורשתי כי אין הצר שוה בנזק

המלך: ס

(ה) ויאמר המלך אזושורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן:

(ו) ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה:

(ז) והמלך קם בזומתו ממשתה היין אל גנת הבית והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה

אליו הרעה מאת המלך:

(ז) והמלך שב מגנת הבית אל בית משתה היין והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם

לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך ופני המן זופי: ס

(ט) ויאמר זורבונה אונד מן הסריסים לפני המלך גם הגה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על

המלך עמד בבית המן גבה זומשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו:

(י) ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וזומת המלך שכה: פ

פרק ז

(א) ביום ההוא נתן המלך אזושורוש לאסתר המלכה את בית המן צר היהודיים היהודים ומרדכי בא לפני

המלך כי הגידה אסתר מה הוא לה:

(ב) ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן: פ

(ג) ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותתכן ותתזנן לו להעביר את רעת המן האנני ואת

מוזשבתו אשר זושב על היהודים:

(ד) ויושט המלך לאסתר את שרבת הזהב ותקם אסתר ותעמוד לפני המלך:

(ה) ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי זון לפני וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יפתב להשיב את

הספרים מוזשבת המן בן המדתא האנני אשר פתב לאבד את היהודים אשר בכל מדינות המלך:

(ו) כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי: ס

מגילת אסתר

- (ז) ויאמר המלך אֲזוּשְׁרוּשׁ לְאַסְתֵּר הַמְּלֶכֶה וּלְמַרְדֵּכֵי הַיְהוּדִים הִנֵּה בֵּית הַמֶּן נִתְּנִי לְאַסְתֵּר וְאֶתוֹ תָּלוּ עַל הָעֵץ עַל אֲשֶׁר שָׁלוּ יְדוֹ בַּיהוּדִים בַּיהוּדִים:
- (זז) וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל הַיְהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְזוֹתְמוּ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי כָתַב אֲשֶׁר נִכְתַּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְזוֹתוֹם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהַשִּׁיב:
- (ט) וַיִּקְרְאוּ סִפְרֵי הַמֶּלֶךְ בַּעַת הַהִיא בַּזֹּרֵשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא זֹרֵשׁ סִיּוֹן בְּשָׁלוֹשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיִּכְתַּב כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה מַרְדֵּכֵי אֵל הַיְהוּדִים וְאֵל הָאֲזוּשְׁדֵרֶפְנִים וְהַפּוּזוֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר מֵהַדָּן וְעַד כּוֹשׁ שִׁבְעָה וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כִּכְתָבָהּ וְעַם וְעַם כָּלִישׁוֹ וְאֵל הַיְהוּדִים כִּכְתָבָם וְכָלִישׁוֹנָם:
- (י) וַיִּכְתַּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֲזוּשְׁרוּשׁ וְזוֹתָם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלוּ סִפְרֵים בְּיַד הָרָצִים בְּסוּסִים רִכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲזוּשְׁתֵּרְנִים בְּגֵי הָרַמְכִים:
- (יא) אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ לַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל עִיר וְעִיר לְהַקְהֵל וּלְעֹמֵד עַל גִּפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וּלְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל זֵוִיל עַם וּמְדִינָה הַצָּרִים אֲתָם טַף וְנָשִׁים וּשְׁלָלָם לְבוֹז:
- (יב) בַּיּוֹם אֲזוֹד בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲזוּשְׁרוּשׁ בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר לְזֹרֵשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא זֹרֵשׁ אֲדָר:
- (יג) פְּתִישָׁן הַכְּתָב לְהַנְתֵּן דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוֹי לְכָל הָעַמִּים וּלְהִיּוֹת הַיְהוּדִים עֵתוּדִים עֵתִידִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהַנְקָם מֵאִיבֵיהֶם:
- (יד) הָרָצִים רִכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲזוּשְׁתֵּרְנִים יֵצְאוּ מִבְּהַלִּים וּדְזוּנְפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהַדָּת נִתְּנָה בְּשׁוֹשָׁן הַבִּירָה: פ
- (טו) וּמַרְדֵּכֵי יֵצְאוּ מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְזוֹרֵר וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיף בּוּץ וְאַרְגָּמָן וְהָעִיר שׁוֹשָׁן צְהֵלָה וְשִׁמּוֹזָה:
- (טז) לַיְהוּדִים הִיָּתָה אוֹרָה וְשִׁמּוֹזָה וְשִׁשָׁן וַיִּקָּר:
- (יז) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִצֵּעַ שִׁמּוֹזָה וְשִׁשָׁן לַיְהוּדִים מִשְׁתַּתָּה וַיּוֹם טוֹב וְרַבִּים מֵעַמֵי הָאָרֶץ מִתְּהַדִּים כִּי גָפַל פּוֹזֵד הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם:

פֶּרֶק ט

- (א) וּבְשָׁנִים עָשָׂר זֹרֵשׁ הוּא זֹרֵשׁ אֲדָר בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם אֲשֶׁר עָבְרוּ אִיבֵי הַיְהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וְנִהַפְּוּהָ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם:
- (ב) נִקְהָלוּ הַיְהוּדִים בְּעָרֵיהֶם בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲזוּשְׁרוּשׁ לְשָׁלוֹן יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָם וְאִישׁ לֹא עֹמֵד לִפְנֵיהֶם כִּי גָפַל פּוֹזֵדָם עַל כָּל הָעַמִּים:
- (ג) וְכָל שָׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲזוּשְׁדֵרֶפְנִים וְהַפּוּזוֹת וְעֹשֵׂי הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ מִנְשָׂאִים אֶת הַיְהוּדִים כִּי גָפַל פּוֹזֵד מַרְדֵּכֵי עֲלֵיהֶם:
- (ד) כִּי גְדוֹל מַרְדֵּכֵי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ וְשִׁמְעוּ הוֹלָה בְּכָל הַמְּדִינֹת כִּי הָאִישׁ מַרְדֵּכֵי הוֹלָה וְגְדוֹל: פ
- (ה) וַיִּכְּפוּ הַיְהוּדִים בְּכָל אִיבֵיהֶם מִכַּת זָרָב וְהָרַג וְהָרַג וְאֲבָדָן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם כְּרָצוֹנָם:
- (ו) וּבְשׁוֹשָׁן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְהוּדִים וְאַבְדוּ זֹמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ:
- (ז) וְאֶת פֶּרֶשְׁנֵדְתָא וְאֶת דְּלִפּוֹן וְאֶת אֶסְפָּתָא:
- (ח) וְאֶת פּוֹרְתָא וְאֶת אֲדִלְיָא וְאֶת אַרְיֵדְתָא:
- (ט) וְאֶת פֶּרֶמֶשְׁתָּא וְאֶת אַרְיֵסִי וְאֶת אַרְדִּי וְאֶת וַיּוֹתָא:
- (י) עֲשֵׂרֶת בְּגֵי הַמֶּן בֵּן הַמְּדִינָתָא צָרַר הַיְהוּדִים הָרְגוּ וּבִבְזָה לֹא שָׁלוּוּ אֶת יָדָם:
- (יא) בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפָּר הַהַרְוּגִים בְּשׁוֹשָׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: ס
- (יב) וַיִּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמְּלֶכֶה בְּשׁוֹשָׁן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְהוּדִים וְאַבְדוּ זֹמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֶת עֲשֵׂרֶת בְּגֵי הַמֶּן בְּשָׂאָר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מֵהָ עָשׂוּ וּמֵהָ שְׁאֵלְתָהּ וַיַּנְתֵּן לָהּ וּמֵהָ בְּקִשְׁתָּהּ עוֹד וְתַעֲשִׂי:

מגילת אסתר

- (יג) ותאמר אסתר אם על המלך טוב ינתן גם מזור ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת עשרת בני המן יתלו על העץ:
- (יד) ויאמר המלך להעשות כן ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני המן תלו:
- (טו) ויקהלו היהודיים אשר בשושן גם ביום ארבעה עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבנה לא שלחו את ידם:
- (טז) ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד על נפשם ונזו מאביהם והרגו בשנאיהם וזמשה ושבעים אלה ובבנה לא שלחו את ידם:
- (יז) ביום שלשה עשר לחדש אדר ונזו בארבעה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה:
- (יח) והיהודיים והיהודים אשר בשושן נקהלו בשלשה עשר בו ובארבעה עשר בו ונזו בזמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה:
- (יט) על כן היהודים הפרוים הפרוים הישבים בערי הפרוות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה ויום טוב ומשלוז מנות איש לרעהו: פ
- (כ) ויכתב מרדכי את הדברים האלה וישלוז ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות המלך אושוורוש הקרובים והרוזקים:
- (כא) לקים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום זמשה עשר בו בכל שנה ושנה:
- (כב) כימים אשר נזו בהם היהודים מאביהם והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאכל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלוז מנות איש לרעהו ומתנות לאבינים:
- (כג) וקבל היהודים את אשר הוזלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם:
- (כד) כי המן בן המדתא האגני צרר כל היהודים וזשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להמם ולאבדם:
- (כה) ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מוזשבתו הרעה אשר זשב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בניו על העץ:
- (כו) על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על פכה ומה הגיע אליהם:
- (כז) קימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הגלויים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה:
- (כח) והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף בזרעם: ס
- (כט) והכתב אסתר המלכה בת אבינויל ומרדכי היהודי את כל תקף לקים את אגרת הפורים הזאת השנית:
- (ל) וישלוז ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אושוורוש דברי שלום ואמת:
- (לא) לקים את ימי הפורים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצמות וועקתם:
- (לב) ומאמר אסתר קים דברי הפורים האלה ונכתב בספר: פ
- פרקי**
- (א) וישם המלך אוזשרש אושוורוש מס על הארץ ואי היים:
- (ב) וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלוא הם פתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס:
- (ג) כי מרדכי היהודי משנה למלך אושוורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אנווי הרש טוב לעמו ודבר שלום לכל זרעו: